

— Искамъ, та искамъ на гости да ти дойда.

— Но бжди умна, — казала ѝ катеричката, — помълчи поне единъ часъ. Стигнемъ ли моето жилище, приказвай колкото щешъ. Нали за това ми идвашъ на гости — да си побъбримъ.

Заклепа се костенурката този път да не отваря уста. Захапала рунтавата опашка на своята приятелка и тръгнала къмъ върха на стария джбъ. Крепила се костенурката, никому ни дума. Ето, забелязала се вече и кжщичката на катеричката. Вече били предъ прага на кжщичката. Катеричката прошепнала:

— Ето вече пристигаме, кумичке!

Неудържала се костенурката, отворила уста и рекла:
— Слава Богу . . . — но изгървала опашката, полетѣла и бухнала съ всичка сила на земята. Дето паднала тамъ и останала.

Веса Паспалеева

ЗИМНА НОЩЬ

Ясна зимна нощъ разпери
Вредомъ ледени крила,
Месецъ съ леденъ лжчъ прицели
Бѣлоснѣжнитѣ поля.

Снѣгъ покрива вредъ земята,
Спи подъ него цѣлъ свѣта
И на топличко нивята
Въ сънь очакватъ пролѣтъта.

Д. Йордановъ

